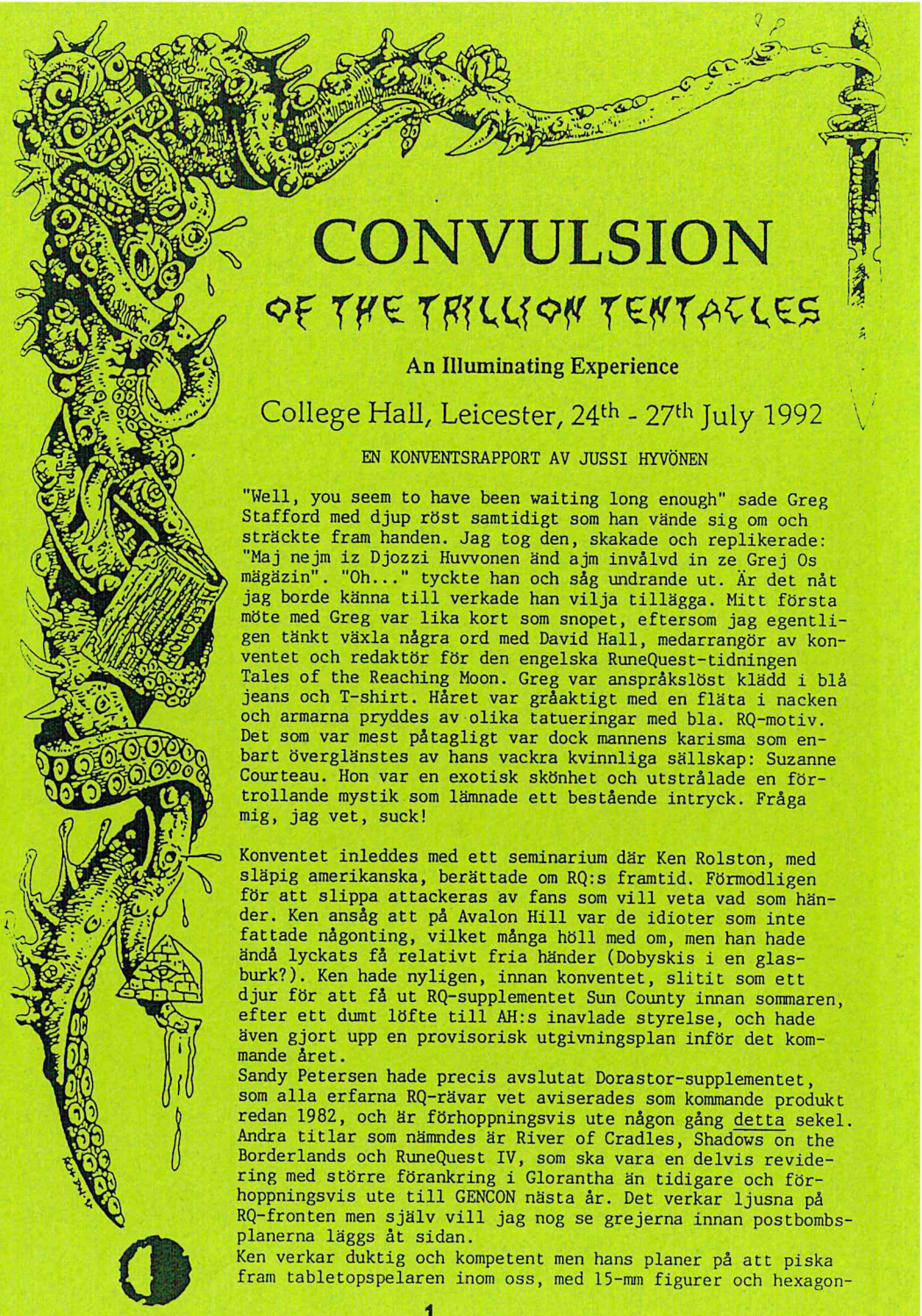

CONVULSION

OF THE TRILLION TENTACLES

An Illuminating Experience

College Hall, Leicester, 24th - 27th July 1992

EN KONVENTSRAPPORT AV JUSSI HYVÖNEN

"Well, you seem to have been waiting long enough" sade Greg Stafford med djup röst samtidigt som han vände sig om och sträckte fram handen. Jag tog den, skakade och replikerade: "Maj nejm iz Djozzi Huvvonen änd ajm invålvd in ze Grej Os mägäzin". "Oh..." tyckte han och såg undrande ut. Är det nåt jag borde känna till verkade han vilja tillägga. Mitt första möte med Greg var lika kort som snopet, eftersom jag egentligen tänkt växla några ord med David Hall, medarrangör av konventet och redaktör för den engelska RuneQuest-tidningen Tales of the Reaching Moon. Greg var anspråkslöst klädd i blå jeans och T-shirt. Håret var gråaktigt med en fläta i nacken och armarna pryddes av olika tatueringar med bla. RQ-motiv. Det som var mest påtagligt var dock mannens karisma som enbart överglänstes av hans vackra kvinnliga sällskap: Suzanne Courteau. Hon var en exotisk skönhet och utstrålade en förtrollande mystik som lämnade ett bestående intryck. Fråga mig, jag vet, suck!

Konventet inleddes med ett seminarium där Ken Rolston, med släpig amerikanska, berättade om RQ:s framtid. Förmodligen för att slippa attackeras av fans som vill veta vad som händer. Ken ansåg att på Avalon Hill var de idioter som inte fattade någonting, vilket många höll med om, men han hade ändå lyckats få relativt fria händer (Dobyskis i en glasburk?). Ken hade nyligen, innan konventet, slitit som ett djur för att få ut RQ-supplementet Sun County innan sommaren, efter ett dumt löfte till AH:s inavlade styrelse, och hade även gjort upp en provisorisk utgivningsplan inför det kommande året.
Sandy Petersen hade precis avslutat Dorastor-supplementet, som alla erfarna RQ-rävar vet aviserades som kommande produkt redan 1982, och är förhoppningsvis ute någon gång detta sekel. Andra titlar som nämndes är River of Cradles, Shadows on the Borderlands och RuneQuest IV, som ska vara en delvis revidering med större förankring i Glorantha än tidigare och förhoppningsvis ute till GENCON nästa år. Det verkar ljusna på RQ-fronten men själv vill jag nog se grejerna innan postbombsplanerna läggs åt sidan.
Ken verkar duktig och kompetent men hans planer på att piska fram tabletopspelaren inom oss, med 15-mm figurer och hexagon-

system till RuneQuest, får en att börja undra. Postbombsplanerna kanske inte var helt fel ändå...
I Cthulhupanelen satt Steve Hatherley, Marcus Rowland och Sandy Petersen som skulle berätta om sina nekrofila drag; gillar de att lukta på sina kalsonger, får de stånd av att slå sig och hur många lik har de knullat?
Trodde jag. Döm min besvikelse när Kevin Jacklin häver ur sig ena mesiga frågan efter den andra av typen "Vilken är den läskigaste skräckberättelse du läst?" etc.. Lite Scheike-ris hade nog satt fart på tillställningen!
På kvällen passade Oliver Dickinson på att rapa fram en Griselda-novell av klassiskt snitt (läs: lika torr som vanligt). Oliver var en trevlig, medelålders engelsman och påminde mer om en civilklädd flygöverste än en seriös fantasyentusiast. När jag frågade om han ville ställa upp på bild blev han snuskigt glad och tillade "Oh, i´m famous!".
Aftonen avslutades med en frågesport och några pint öl på puben The Ruptured Broo Inn. Vårt lag Team Sweden: Remember Lindisfarne kompletterades, utan domarnas kännedom, av svengelsmannen Harry Bushmill med vän. Utan dem hade vi aldrig kommit långt i frågor som "Vad hette planeten Daleks invaderade i Dr Who-avsnittet 827?" eller "Vem var kusin till snubben X i Lovecraft-novellen ingen hört talas om?". Även om Harry med vän inte lyckades knäcka de andra, som doktorerat i sådana apkunskaper, så lyckades vi i alla fall brutalt fuska till oss en aktningsvärd 4:e plats bland tiotalet lag. Skål!
På lördagförmiddagen höll David Cheng från New York, USA, ett föredrag om föräldrakoalitionen mot Dungeons & Dragons (Bothered about D&D) som koncentrerat sig på att sprida dynga om rollspelens farlighet. Det är sanslöst vilka uttryck det kan ta sig när föräldrar, som misslyckats med att ge sina barn en sund och god uppfostran, göder sin livslögn med sånt här dravel. Att de inte kan gå i terapi istället.
Under lunchen ägde mattävlingen rum på Eat at Geos med bla. Sandy Petersen som domare i Trollkategorin. Torbjörn Andersson & co bjöd på jäst maginnehåll från alv och torkad alvhud, dvs. ärtsoppa och knäckebröd. Efter att ha rynkat på näsan åt denna

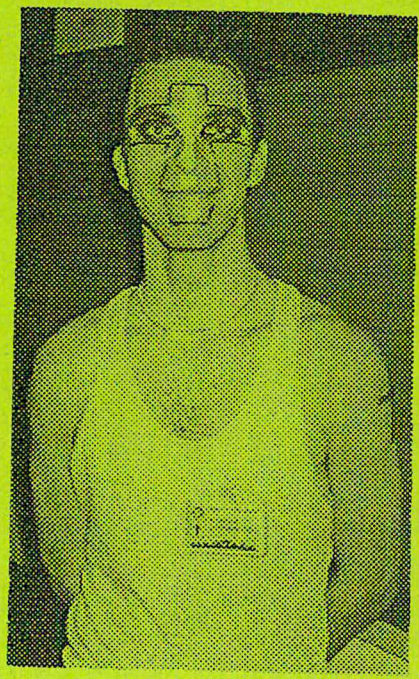
TEAM SWEDEN: REMEMBER LINDISFARNE

svenska klassiker konstaterade Sandy att det faktiskt smakade ganska gott. Den blev i alla fall mer uppskattad än de blåfärgade musslorna men vann gjorde en sötsliskig kaka med eftersmak av peppar(?). Undrar vad de hade sagt om surströmming eller finsk memma?

Konventets huvudevenemang, livespelet Home of the Bold, med ca 70 deltagare, ägde rum på kvällen. Jag var Yesugai Kuchuck, Grazelanders kulturattaché, med Subatai of the Silken Tongue (Torbjörn Andersson) som överhuvud. Det visade sig bli en lätt kaotisk, men händelserik, tillställning där alltför många föreföll ha flera identiteter, så även jag. Som dubbelspion för Lunar trodde jag mig få ett intressant perspektiv på dramat som utspelades men, skulle det visa sig, jag hade fel, grymt fel. Varken Subatai eller min kontakt hos Lunar, Magnyrd the Black, som spelades av en bisarr snubbe från Finland vid namn Vesa Lehtinen, litade på mig. När jag snokade runt på vår "ambassad" var det ingen som sa något (viktigt) om läget och Lunar ville enbart plantera rykten genom mig, vilket gjorde att jag helt missade huvudintrigen som gick ut på att befria Boldhome från förtryckarna. Istället riktade jag mitt libido mot Juliana Silverus (Karen Jardine), Lunarprovosten Gordius Silverus (Greg Stafford) dotter. Jag började med att göra en del närmanden som hon dock hade fräckheten att avvisa. Men en Grazelander ger sig inte: efter ett hemligt avtal med hennes far ("You can have her, i don´t care..") om att jag skulle förse honom med information om Grazelanders förehavanden skulle hon, vare sig hon ville det eller inte, bli min brud. Nu var min förestående plan att låta mörda Subatai och hans farlige livvakt Asaquai Stormpetrel (Mikael Gustavsson), Sword of Humakt. Det krävde att en utomstående tog hand om jobbet, eftersom min stridsförmåga inte var helt tillfredsställande, vilket i sin tur krävde pengar som jag inte ägde (det lilla jag hade spelade jag bort på hästkapplöpning). Problemet att finansiera min ondskefulla plan gjorde att det hela rann ut i sanden och det sista jag gjorde var att sälja en Trollkin Sex Manual för ett silvermynt. Nåja, trots det personliga fiaskot och Subatais snea ögonkast kunde jag tack vare min dubbelroll sluta mig till den segrande sidan i slutstriden. Eh, ner med Lunar, var det väl, va?!

Yesugai...

...och Asaquai

Ingo Tschinke från det Tyska RuneQuest-förbundet

"Grown up, whaddya mean?!" →

Ken,
Sandy
& Greg

This t

1

from t
to

Den vik
u

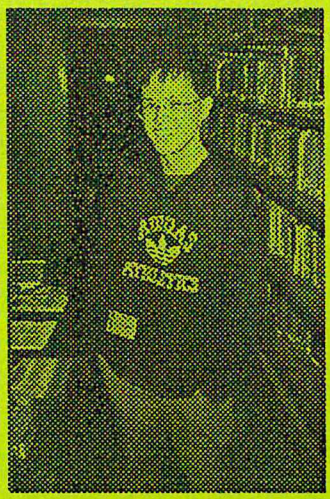

Jussi med glade Oliver Dickinson

Marcus Rowland och Paul Cockburn (som en gång i tiden var redaktör för den engelska D&D-blaskan Imagine) →

David Cheng

David Hall
relaxar med
ett glas vin

ONVULSION

icket entitles the bearer to

Free Drink

he bar, during the convention,
a maximum value of £1.50.

ktigaste papperslappen
nder konventet...

Sandy Petersen
och
Ken Rolston

Greg Stafford
med
Suzanne Courteau

En sen natt med
Nomad Gods ⟶

Då jag var inbjuden att delta i fansinpanelen fick jag tillfälle att orera lite grann om svenska rollspelsfansins. Grey Ooze imponerade rejält med sin grafiska framtoning även om alla mina Thotar också gick åt, vilket egentligen inte var särskilt konstigt eftersom jag delade ut dem gratis. Paneldiskussionen kom i huvudsak att koncentreras kring några enskilda företeelser i den engelska fansinvärlden. Det blev inte jag särskilt klokare på mer än att det verkar vara livaktigare bland de engelska fansinen och att det finns fler färgstarka personligheter än i den svenska fansinvärlden, där de flesta fansinen tyvärr är ganska anonyma. Kan det ha något med åldersskillnaden att göra?
En av helgens största höjdpunkter var naturligtvis auktionen där en massa rariteter skulle klubbas bort. Däribland ingick Gloranthan Encyclopedia, RuneQuest Campaign Log, RuneQuest Movie Script, brädspelen Nomad Gods och White Bear & Red Moon, 1st edition RuneQuest, originalmanuskriptet till Call of Cthulhu, diverse supplement och tidningar (bla. en hel del Wyrms Footnotes), lite Tekumel, Traveller och AD&D. De tyngsta grejerna hade skänkts av Greg Stafford och Sandy Petersen för att hjälpa arrangörerna att finansiera resan till England.
Arrangörerna visste att encyklopedian var en av de mest åtråvärda sakerna på listan och tog därför upp den relativt tidigt för försäljning. När auktionsförrättaren Ian Marsh kom fram med den, höjdes en skog av armar som ville vara med och bjuda. Encyklopedian består av drygt 300 sidor med bakgrundsinformation, mytologi och historia, varav största delen inte publicerats (förmodligen). När väl Ian kommit igång med utropningen, och summan konstant ökade, började de uppsträckta armarna minska i antal. Två år tidigare hade en likadan encyklopedia gått för 290 pund på ett konvent i England. Vid den summan hade armarna reducerats till den milda grad att endast irländarna och svenskarna var kvar. Till publikens förtjusning närmade sig summan den astronomiska nivån på 400 pund (ca 4200 kr) och irländarna började se alltmer desperata ut. Tror fan det eftersom Torbjörn satt och flinade med armen högt i vädret utan minsta tanke på att ta ner den. Här fanns det resurser. Ett sus gick genom publiken när summan gick över 400 pund. Luften var tät, nästan elektrifierande, och vid 420 pund tog irländarna besviket ner armen och vi bröt ut i ett våldsamt jubel ackompanjerat av vilda applåder från publiken. Segerns sötma smakade onekligen gott och det var nästan så man tyckte synd om irländarna. Bara nästan.
Övrigt segerbyte var RuneQuest Movie Script, 1st edition RuneQuest och själv så gjorde jag ett riktigt höjdarkap: City State of the World Emperor, av Judges Guild för Dungeons & Dragons, 1980, för knappt 15 spänn. Det billigaste toapapper jag någonsin köpt. Manuskriptet till Call of Cthulhu gick, till Sandy Petersens besvikelse får man förmoda, för endast 60 pund. Killen som köpte det sa efteråt att han hade några riktiga hardcore-Cthulhu fans i ryggen och hade utan tvekan gått upp till 10.000 kr(!). Beyond comprehension säger jag!

Ian med encyklopedian...

...och Torbjörn med armen

På söndagkvällen läste Greg godnattsaga ur sin kommande bok The Elusive King, som senare fick namnet King of Sartar, och är en färgstark berättelse om gudar, hjältar och en viss kataklysmisk våldsorgie i Gloranthas historia. Men inte bara Greg bjöd på resor till andra dimensioner. Killen som satt bakom mig, en hårdrockare med knarkarlook och svullet potatisansikte, som utstrålade kronisk trötthet, passade på att röka en joint i folksamlingen. En tung och söt doft sökte sig till näsborrarna och eftersom jag aldrig varit med om något liknande passade jag på att hyperventilera för att försöka få ut lite effekt. Besviket kunde jag dock konstatera att Treo med lättöl hade varit mer givande, nu blev luften enbart ruttet unken. Nåja, det var ju inte mina hjärnceller som rök.
Engelsmannen Simon Phipp hade köpt det enda exemplaret av Nomad Gods, som gick på auktionen, för ca 700 kr. Under natten passade han på att spela det med några andra konventsbesökare bla. Torbjörn och Per Idborg. Vid sidan om satt Nick Brooke, en toppstudent från Oxford, och följde intresserat med eftersom han ägt reglerna till spelet i sex år. Nick var en levande uppslagsbok och hade bla. fått korrigera felaktigheter om Glorantha som självaste Greggan eventuellt hävde ur sig under Glorantha-seminariet. Så den som trodde han visste något om Glorantha fick nog tänka om efter att ha träffat den här intelligensmuterade typen. Hur Nomad Gods fungerade som spel illustreras nog bäst av David Gadbois kommentar: "Åh, det är ett alldeles utmärkt spel, om man inte använder reglerna".
De tre huvudgästerna Greg Stafford, Sandy Petersen och Ken Rolston deltog alltid i någon av de paneler och frågestunder som anordnades. Men det anförande som var klart roligast var Greg Staffords Main Address där han friskt äntrade scenen och slängde ut "What do you wanna hear about?" till publiken. Resultatet blev att han helt improviserat babblade på om allt från Livets likhet med en sparrisplanta till varför Elvis Presley är 1900-talets viktigaste person. I historien om Chaosium berättades hur han slet i ett helt år för att få råd att trycka sitt första spel White Bear & Red Moon. När det var gjort tog han sina kompisar till hjälp för att paketera tusentalet spel i plastpåsar. Den förste som visade intresse på att distribuera det gick i konkurs redan efter en vecka. Greg besökte då ett konvent där han hittade en intressent som hörde av sig efter någon vecka. Han ville ha tre gånger så många spel som Greg låtit trycka upp. Efter att ha konsulterat I Ching gick sedan inkomsterna till att grunda Chaosium Inc. och på den vägen var det...
Om varför vi spelar rollspel sa Greg "It´s because we worship demons" med glimten i ögat. När han började prata allvar menade han att människan har ett arketypiskt behov av myter, som ett symboliskt återskapande av mänskliga erfarenheter, vilka lär hur livet ska levas. I vår industrialiserade tidsålder har myterna gått förlorade och Greg ser det som sin uppgift att remytologisera världen. Greg hävdar att i rollspelen kan samma myter, som förr i tiden levdes ut genom ritualer, återskapas och lära individen hur man handskas med svåra utmaningar och annat som hör livet till på ett positivt och kreativt sätt.
På söndagen bjöd David Hall alla närvarande representanter för Tales of the Reaching Moon på lunch. På plats var David Gadbois (USA), Lutz Reimers-Rawcliffe (Tyskland), Jean-Louis Bernard (Frankrike), Lars-Roger Moe (Norge), Torbjörn Andersson och jag. Vi samlades på en pittoresk pub och skulle slafsa i oss något som föreställde mat. Hade det här varit med på Eat at Geos hade det definitivt vunnit i Trollkategorin, och var det kanske därför David försvann som ett skållat troll efter att ha betalat kalaset. Lutz Reimers visade tyska upplagan av RuneQuest som såg ganska bra ut eftersom det inte kan bli så himla mycket sämre än originalet (bortsett från den finska öststatsvarianten). Jean-Louis Bernard tog fram den franska skrytversionen och även om jag ansåg att teckningarna var lite för high-tech för min smak, och att de borde varit mer primitiva i sina motiv, så blev jag mer övertygad om behovet av postbomber mot Avalon Hill. Bortsett från det var det kul att möta några av de andra Tales-representanterna och se hur pass internationell hobbyn är.
Även om detta var ett spelkonvent så låg inte verksamhetens tyngdpunkt på själva spelandet som det i allmänhet gör på svenska konvent. Istället handlade det mer om att delta i frågestunder, lyssna på anföranden och vanligt socialt umgänge där man fick tillfälle att utbyta erfarenheter och knyta kontakter. Konventets 18-års gräns gjorde att det blev en mogen stämning och att en bar kunde hållas öppen där man kunde umgås under mer avslappnade former. En påtaglig kulturell skillnad.

En annan sådan framgick också när Torbjörn & co skulle vara med och spela RuneQuest och blev, mer eller mindre, utskrattade när de inte hade med sig egna rollpersoner. Däremot spelade Per Idborg Empire of the Petal Throne i en intressant spelomgång där diskussionerna om världens ölsorter och språk fick större utrymme än själva spelandet.
Greg Stafford passade också på att officiellt tacka David Hall som mannen som fick honom att börja intressera sig för RuneQuest igen. Det är till en stor del tack vare David att inte spelet dog ut helt och hållet och att den nu upplever något av en renässans. Det är något som även vi dödliga bör ge honom en eloge för.
Thanks David!
Några ord från Ken Rolston som kan vara värda att nämna i sammanhanget är att RuneQuest är i stort behov av frilansare eftersom spelet kräver en speciell touch som bara fanatikerna klarar av. Således har du alla möjligheter att bli odödlig bara du får tummen ur och presterar något.
Helgen var otroligt intensiv eftersom man konstant matades med nya intryck. Den var givande på alla sätt och gav många trevliga minnen att tänka på. Många har redan bleknat, vissa tom. försvunnit helt, men ett intryck är och kommer alltid att förbli bestående: minnet av Suzanne Courteau. Suck!

TEAM SWEDEN: REMEMBER LINDISFARNE:

Torbjörn Andersson, Mikael Englund, Mia Gunnarsson, Mikael Gustavsson, Jussi Hyvönen, Per Idborg, Maj-Britt Lambertsen och Kenneth Nyman.

Särskilt tack: David Hall, Ingo Tschinke och André Wognum.

"An Illuminating Experience Indeed..."

Dr Fleshripper var oxå där...

THOT SPECIAL RELEASE 002 DECEMBER 1992

Jussi Hyvönen, Greg Stafford och Per Idborg